

Ещё один момент, на который хотелось бы обратить внимание, состоит в том, что проблема ИИ, вообще говоря, сама по себе отнюдь не сводится к той совокупности проблем, для которой она в настоящее время фактически служит лишь названием. То, что последовательное и полное применение методов, в настоящее время используемых для создания «интеллектуальных систем», в конце концов может привести к созданию полноценного ИИ ещё требует своего обоснования.

Вследствие всех этих обстоятельств, возможно, вообще есть смысл рассматривать эти проблемы, методы и системы как относительно независимые от идеи ИИ (то есть формально зафиксировать то, что уже произошло фактически), подойти к их анализу с иных, чем с точки зрения ИИ, позиций. Конкретно это может выражаться в генерации такого философского положения, которое бы позволило рассматривать эти системы как некую целостность, дало бы возможность определить место этих систем в современной философской и научной картине мира.

ОСНОВНІ ФІЛОСОФСЬКІ ІДЕЇ ПЛАТОНА

Доп. – Солдатова О., студ. гр.МТ-41.

Наук. кер. – викл. Опанасюк В.В.

Платон(427-347 рр. до н.е.), кращий учень Сократа, поділяв вихідні думки останнього. Він вважав, що вимогам Сократа щодо справжніх знань можуть відповідати лише ідеї – незмінні суттєві основи буття усього суцього. Речі течуть і змінюються, міркував Платон, але світ не зникає.

Він вважав, що різниця між становленням і буттям, між уявленням і суттю, розповсюджується на всі предмети дослідження. Серед них великої уваги Платон надає дослідженню прекрасного. В усіх діалогах, присвячених проблемам прекрасного, Платон пояснює, що предметом прекрасного є не те, що лише здається прекрасним, і не те, що лише буває прекрасним, а те, що по-суті є прекрасним, тобто

прекрасне, само по собі. Суть прекрасного не залежить від випадкових, часових мінливих і відносних його проявів.

Філософ виділяв в якості умов вищого людського блага декілька пунктів, такі як: участь до вічної природи „ідеї”; втілення „ідеї” в дійсність; наявність розуму і знання; володіння деякими науками, мистецтвами, а також володіння правильними рішеннями; деякі види відчутих задоволень, наприклад, від чистих тонів у музиці, чи квітів в живописі.

Теорія пізнання Платона має велике і провідне значення в його роботах „Філософія” неможлива не для того, хто вже має істинні знання і не для того, хто зовсім нічого не знає. При розгляді вчення Платона про знання необхідно розуміти, що питання про обізнаність не ставиться у філософа як окрема ізоляція, ні як основна проблема філософії.

Хотілося б додати декілька слів щодо вчення Платона про ідеї, а точніше про взаємо перехід ідей. Він доводить: тотожне і інше повинні бути відмінні від спокою і руху. Тотожне є відмінним від спокою, не кажучи вже про очевидну відмінність від руху, але для додатку і протилежність із буттям.

Закон не протиріччя Платона свідчить, що у якості цього закону він пізнає неможливість і недопустимість мислення взаємо протилежними твердженнями.

Дуже цікавим є дослідження діалектики і чуттєвого світу вченого. По Платону, в предметах чуттєвого світу не тільки протиріччя переходить в протилежне, але і в одній і тій же речі, в один і той же час з'єднуються протилежні якості, при тому не випадково, а належним чином.

Вчення Платона про суспільство і державу свідчить, що ідеальному типу протистоїть інший тип суспільного устрою. У ньому головним двигуном поведінки людей є матеріальні турботи. На думку філософа, усі існуючі держави належать до цього типу. Це він показує у своїй утопії. У ній є ряд рис, які на перший погляд здаються дуже сучасними, наприклад, Платон виділяє деякі прошарки суспільства, на яких тримається держава, водночас забезпечуючи його деякими привілеями.

Все життя Платон присвятив дослідженню суті життя і ставлення до цього людини. Філософ розглядав людину, вважаючи, що тіло для душі. Для нього не було важливо яка людина є за зовнішністю і за матеріальними достатками, а яка людина всередині. Можна стверджувати, що саме Платон світ умоглядного(теоретичного) бачення реальності, багато зробив для розуміння пізнання та людської діяльності. Платон був великим філософом, ідеї якого супроводжували багатьох великих учених у всьому житті. Крім того, він у 386 р. до н.е. відкрив в Афінах Академію – перший вищий навчальний заклад.

ПОНЯТТЯ МІФУ У МІРЧІ ЕЛІАДЕ

Доп. – Мірошніченко В., гр. Ю-41.
Наук. кер. - доц. Артюх В.О.

У творчості відомого румунського релігієзнавця Мірчі Еліаде можна спостерігати досить оригінальне тлумачення феномена міфу, у світлі якого нам по-новому являться специфіка релігійної свідомості. Мірча Еліаде у своїй книзі “Міф про вічне повернення” (1949 р.) підкреслив онтологічні характеристики міфу. Міф для нього — це спосіб буття первісної, а почасти й сучасної людини завдяки своєму періодичному відтворенню. Центральним у його теорії міфу є поняття архетипу. За своїм значенням архетип у Еліаде ближче до первісного давньогрецького, ніж до юнгівського. Архетип — це першообраз, який сприймається як зразок поведінки, модель, парадигма.

З точки зору Еліаде, час життя людини міфу ділиться досить чітко надвоє — на початковий сакральний час та на час профанний. Початковий час принципово неісторичний, у ньому відсутня будь-яка лінійна протяжність; він вказує на вічність. Під вічністю тут розуміється абсолютно досконала нерухома необмеженість. Час мирський (емпіричний) є історичним, в ньому існує лінійність, він незворотний. Еліаде висунув гіпотезу